

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

гр. София, 05.08.2019г.

АПЕЛАТИВЕН СПЕЦИАЛИЗИРАН НАКАЗАТЕЛЕН СЪД в закрито заседание на пети август през две хиляди и деветнадесета година, пети състав

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ДАНИЕЛА ВРАЧЕВА
ЧЛЕНОВЕ: КРАСИМИРА КОСТОВА
МАГДАЛЕНА ЛАЗАРОВА

след като се запозна с ВНЧД № 386 по описа на АСНС за 2019г., докладвано от съдия Лазарова, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава XXII, чл. 341 ал.2 вр.чл.270 ал.4 НПК.

Образувано е по повод подадени частни жалби от защитника на подсъдимите Н.Г.К. и С.П.С., и от защитника на подсъдимия Д.О.П., против определение от 23.07.2019г. по нохд № 2413/19г. по описа на Специализирания наказателен съд /СНС/, XVI състав, с което е оставено без уважение искането на всеки от тримата подсъдими за изменение в по-лека на изпълняваната мярка за неотклонение, съответно за С. от „Домашен арест“, а за останалите двама от „Задържане под стража“.

В общата жалба на подсъдимите К. и С. се развиват съображения за отсъствие на претендираните опасности по чл.63 ал.1 НПК, като се сочи че в НПК липсват хипотези на задължително задържане и в тази връзка се цитират решения на ЕСПЧ относно обстоятелствата, които следва да бъдат съобразени при преценката на въпросните рискове. Подчертава се, че тежестта на обвинението може да послужи като основание за прилагане на най-тежката мярка за неотклонение, но само за известен период от време и трябва да бъде намерен баланс между защита на обществения интерес и основните права на обвиняемия, не бива да се допуска прекомерно засягане на личната му сфера като бъде определена най-леката възможна мярка, стига тя да осигурява постигане на целите по чл. 57 НПК. В тази насока се акцентира на чистото съдебно минало, трайна уседналост на българска територия, постоянната трудова заетост и социалната и семейна ангажираност на двамата подсъдими, сочещи на ниска обществена

опасност, както и отсъствието на данни за това същите да са се укривали, да са били издирвани и да са извършвали действия, насочени към затрудняване хода на производството. Като допълнителен аргумент се изтъква продължителността на задържането, която намалява рисковете по чл.63 ал.1 НПК и същевременно се явява нововъзникнало обстоятелство по смисъла на чл.270 ал.1 НПК. Допълнително се развиват съображения и за допуснато нарушение на процесуалните правила по смисъла на чл.249 ал.4 т.1 пр.3 НПК, свързано с лишаването на С.С. от възможност да участва в производството по реда на чл.65 НПК, което не може да бъде saniрано със съдебно произнасяне по реда на чл.248 или чл. 270 НПК. В заключение се настоява за определяне на по-лека мярка за неотклонение, предвид данните за влошаване на здравословното състояние на Н. К., явяващо се несъвместимо с условията на следствения арест, а на С.С. предвид данните за семейното му положение и необходимостта да полага активни неформални грижи за двете си бебета.

В частната жалба на подсъдимия Д.П. се развиват доводи за занижена степен на участие в инкриминираните престъпни деяния предвид краткия период, в който е работил във въпросното дружество /в рамките на три месеца/, заеманата от него длъжност на ниско ниво, като се претендира, че търпяната в продължение на девет месеца най-тежка мярка за неотклонение е постигнала регламентираните в НПК цели. Изразява се несъгласие с изложената в атакуваното определение аргументация за фактическа и правна сложност на делото, като се твърди допуснато процесуално бездействие от органите на досъдебното производство. В заключение се настоява за облекчаване на изпълняваната мярка за неотклонение в „Домашния арест“ или в „Парична гаранция“, която би му дала възможност „да работи, което е допълнителен социален и семеен стимул за адаптация“.

От Специализираната прокуратура не е постъпило възражение срещу подадените частни жалби.

Настоящият въззивен състав прецени депозираните частни жалби като процесуално допустими - подадени са от активно легитимирани страни, в срока за обжалване, срещу съдебен акт, подлежащ на въззивен контрол. След обсъждане на изложените в тях доводи, запознавайки се с материалите по делото, и като извърши проверки в цялост правилността на атакувания акт, намери за установено следното:

Производството пред СНС по нохд № 2413/2019г. е образувано на 12.07.2019г. по внесен обвинителен акт по обвинението на пет лица.

Видно от съдържанието на същия четиримата жалбоподатели са предадени на съд, както следва:

Н.К. - за шест престъпления - по чл.321 ал.3 пр.2 и пр.последно т.2 вр. ал.2 НК; по чл.213а ал.3 т. 5 вр. ал.2 т.5 пр.2 вр. ал.1 НК; по чл.213а ал.3 т. 5 вр. ал.2 т.5 пр.2 вр. ал.1 вр. чл.20 ал.2 вр. ал.1 НК; по чл. 213а ал.2 т.1 пр.1 и т.5 пр.2 вр. ал.1 НК; по чл.213а ал.3 т. 5 вр. ал.2 т.5 пр.2 вр. ал.1 НК и по чл. чл.213а ал.3 т. 5 вр. ал.2 т.5 пр.2 вр. ал.1 НК.

Д.П. – за две престъпления - по чл.321 ал.3 пр.2 и пр.последно т.2 вр. ал.2 НК и по чл.213а ал.3 т. 5 вр. ал.2 т.5 пр.2 вр. ал.1 вр. чл.20 ал.2 вр. ал.1 НК;

С.С. – за едно престъпление - по чл.321 ал.3 пр.2 и пр.последно т.2 вр. ал.2 НК.

Първоначално в хода на досъдебното производство по отношение на всеки от тримата е била взета мярка за неотклонение „Задържане под стража“ . С определение от 02.04.2019г. на АСНС, 3 състав по внчд № 148/2019г. спрямо С. същата е била е била изменена в „Домашен арест“.

СНС е бил сезиран с искане от защитника на подсъдимия Н.К. на основание чл.270 НПК /от 15.07.2019г./ и с искания от защитниците на подсъдимите П. и С. по реда на чл.65 НПК /входирани в деловодството на съда с писмо на СП от 05.07.2019г., в което е посочено че досъдебното производство се намира в СНС във връзка с произнасяне по чл. 65 НПК по молба на обв. К./. Поради междувременното внасяне на делото с обвинителен акт, преди образуване на производствата по чл.65 НПК, последните две искания са били разгледани по реда на чл.270 НПК. Тук е мястото да се отбележи, че твърдяното от защитата нарушение, свързано с администриране на депозираните искания е извън предмета на настоящото контролно произнасяне.

В атакувания съдебен акт законосъобразно СНС е подложил на оценка наличието на всички базисни предпоставки, приложими при определяне на мярка за неотклонение и конкретния ѝ вид.

Правилно, отчитайки действието на презумцията за невиновност СНС без да навлиза в обсъждане и подробен анализ на доказателствената съвкупност по делото, е извел извод, че подозрението за вероятно авторство на тримата подсъдими по отношение на повдигнатите с обвинителния акт обвинения продължава да е налично и обосновано,

позовавайки се и на изводите на предходните съдебни състави, произнасяли се по реда на чл.65 НПК. Този извод се споделя и от въззивния състав при съответно съобразяване с ограничения предмет на настоящия инстанционен контрол и етапа в който се намира наказателния процес – преди провеждане на разпоредително заседание. Доколкото наличието на тази първа изискуема по чл.63 ал.1 НПК предпоставка не се оспорва в подадените частни жалби, е безпредметно по-подробното ѝ аргументиране.

Несъмнено налично е и второто условие на тази законова норма, доколкото всяко едно от престъпните деяния, включени в предмета на обвинението е наказуемо с лишаване от свобода. Нещо повече касае се за тежки умишлени престъпления.

При обсъждане на алтернативно предвидените два риска от укриване и извършване на престъпление, СНС е взел предвид и анализирал посочените в нормата на чл.56 НПК конкретни факти и обстоятелства – броя и степента на обществена опасност на престъпните деяния; данните за личността; здравословното състояние; семейното положение; съдебното минало на всеки от жалбоподателите, на база на които мотивирано е достигнал до извод за липса на първия от тях.

Същевременно обаче, отчитайки продължителността на инкриминирания период, отнасящ се до функционирането на ОПГ – близо две години, в различни населени места на територията на страната, употребяваните заплахи и насилие при реализиране на претендираните от държавното обвинение вторични престъпления, първоинстанционният съд е приел за реална втората опасност и отдавайки приоритет на охрана на обществения интерес е заключил, че изпълняваните мерки за неотклонение, съответно спрямо К. и П. - „Задържане под стража“, а спрямо С. - „Домашен арест“ се явяват целесъобразни и адекватни и като продължителност не надхвърлят разумните срокове предвид фактическата и правна сложност на конкретния казус.

Действително и тримата подсъдими са неосъждани, с постоянна трудова ангажираност към момента на задържането. От друга страна разследваната престъпна дейност, според съдържанието на обвинителния акт и наличните по дело доказателства, е с широк времеви и териториален периметър, при използване на агресия, насилствени методи и брутални заплахи насочени срещу множество лица. В тази връзка не може да не бъде отчетено, че подсъдимият С. има обвинение само за участие в

разследваната ОПГ, а подсъдимите К. и П. и за осъществявана вторична дейност по чл. 213а НК, явяваща се цел на групата, като първият за значителен брой - пет такива деяния, а вторият – само за едно. Успоредно с това не могат да бъдат игнорирани и данните относно съществуващата семейна ангажираност на С.С., свързана с отглеждането на четири деца, съответно на 16 години, 11 години и двама близнаци на 7 месеца. Всички тези обстоятелства навеждат на извод за значително по-занижената му обществена опасност.

По отношение на подсъдимият П. въззивният съд намира за резонни защитните възражения, отнасящи се до персоналия му каузален принос при осъществяване на общата престъпна деятелност и вмененото му едно вторично престъпление, сравнително ниското ниво в йерархията на дружеството, в което е работил, както и значително стеснения времеви период, независимо от по-продължителния инкриминиран, който обаче въззивният не намира за доказателствено подкрепен.

Няма спор, че с преминаването на наказателното производство в съдебна фаза, ограниченията относно продължителността на срока за прилагане на посочените по-горе две мерки за неотклонение, ограничаващи правото на свободно придвижване, автоматично отпадат.

Въззивният съд споделя мнението на първата инстанция, че същевременно от друга страна това развитие на процеса следва да бъде отчетено като настъпила промяна в обстоятелствата по смисъла на чл.270 ал.1 НПК, която обаче наред с посочените по-горе съображения може да обоснове необходимост от смекчаване на прилаганата мярка за процесуална принуда само по отношение на двама от жалбоподателите – С.С. и Д.П..

Общ принцип е, че мярката за неотклонение трябва да е подходяща спрямо конкретната личност и да осигурява постигане на целите по чл.57 НПК чрез упражняване върху поведението ѝ на достатъчна по форма и степен принуда, без да надхвърля рамките на необходимото ограничение.

В този смисъл при подсъдимия С. на този етап следва да бъде отдаден приоритет на задълженията му, свързани с полагане на необходимите родителски грижи за отглеждане на четири деца, две от които, родили се по време на провежданото досъдебно производство, включително финансовото и материалното им обезпечаване чрез упражняване на конституционно гарантираното му право на труд. Това обуславя промяна на изпълняваната до момента мярка от „Домашен арест“

в „Парична гаранция“ в размер на 20 000 /двадесет хиляди/ лева, съобразен с материалното и имотното му състояние.

По отношение на Д.П. има основания да се приеме, че продължилата над осем месеца социална изолация в местата за лишаване от свобода в значителна степен е снизила интензитета на риска от бъдещо противоправно поведение, който може да бъде преодолян със следващата по тежест мярка за неотклонение. При индивидуализиране на същата, в негативен аспект по отношение личната му обществена опасност, беше отчетено санкционирането по чл.78а НК за извършено престъпление от общ характер с глоба в размер на 1000 лева, за която няма данни да е била внесена.

По отношение на третия жалбоподател – Н.К. гореизложените аргументи са неприложими. Наред със значителния каузален принос и броя на престъпленията, включени в обвинението му, следва да бъде взето предвид, че спрямо него по друго наказателно производство, водено за престъпление сходно с вторичната престъпна дейност по настоящото обвинение, последователно са били прилагани три различни мерки за неотклонение– „Задържане под стража“ , „Домашен арест“ и „Парична гаранция“, и нито една от тях не е обезпечила успешно целите по чл.57 НПК. Така изложените обстоятелства, характеризиращи в изключително неблагоприятен аспект личността на този подсъдим, въззивната инстанция намира за релевантни и достатъчни да аргументират пропорционалност и целесъобразност на прилаганата най-тежка мярка за процесуална принуда. Защитните доводи от здравословен характер не могат да бъдат противопоставени на реално съществуващата опасност от бъдещо криминогенно поведение и не могат да бъдат ползвани с приоритет пред интересите на правосъдието и на обществото, още повече че липсват данни за несъвместимост на актуалното здравословно състояние на подсъдимия с условията на местата за лишаване от свобода.

В този смисъл при липса на нови релевантни обстоятелства респ. настъпила промяна в съществуващите, които да водят до разколебаване на вече направените изводи при предходните съдебни произнасяния по контрол на изпълняваната спрямо Н.К. мярка за неотклонение, законосъобразно СНС е отказал да смекчи вида на същата, поради което определението в тази му част следва да бъде потвърдено

Предвид изложеното, Апелативният специализиран наказателен съд, пети състав

О П Р Е Д Е Л И :

ОТМЕНЯ определение от 23.07.2019г. по нохд № 2413/19г. по описа на Специализирания наказателен съд /СНС/, XVI състав, в частта в която са оставени без уважение искането на подсъдимия Д.О.П. за изменение на изпълняваната спрямо него мярка за неотклонение „Задържане под стража“ и искането С.П.С. за изменение на изпълняваната спрямо него мярка за неотклонение „Домашен арест“, като вместо това:

ИЗМЕНЯ прилаганата спрямо Д.О.П. мярка за неотклонение от „ЗАДЪРЖАНЕ ПОД СТРАЖА“ в „ДОМАШЕН АРЕСТ“, която да се изпълнява на адрес гр.Бургас, ж. к. Възраждане, ул. „Гладстон“ № 72 ет.2 /без да се брои партера/ ап. 6 /ляв/.

ИЗМЕНЯ прилаганата спрямо С.П.С. мярка за неотклонение от „ДОМАШЕН АРЕСТ“ в „ПАРИЧНА ГАРАНЦИЯ“ в размер на 20 000 /двадесет хиляди/ лева.

ПОТВЪРЖДАВА определението в останалата част, в която е оставено без уважение искането на Н.Г.К. за изменение на прилаганата спрямо него мярка за неотклонение „ЗАДЪРЖАНЕ ПОД СТРАЖА“.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: